

Õiguslikud alused ja peamised argumendid

Komisjon väidab, et keskkonnaministri 3. oktoobri 2001. aasta määruses sätestatud erandid kohalduvad mitmetel juhtudel, mis ei ole kaetud määruses (EÜ) nr 2037/2000 sätestatud eranditega, ja seega on nende erandite rakendusala tunduvalt laiem nimetatud määrusega lubatust. Itaalia õigusnormid ei ole vastavuses ühenduse õigusega osas, millega lubatakse määrusega (EÜ) nr 2037/2000 hõlmamata juhtudel kasutada tuletõrjesüsteemides osaliselt halogeenitud klorofluorosüsivesinikke (HCFC).

(¹) EÜT L 244, 29.9.2000, lk 1

Eelotsusetaotlus, mille esitas Østre Landsret kohtuasjas v. Miljøstyrelsen

(Kohtuasi C-215/04)

(2004/C 190/12)

Euroopa Ühenduste Kohus on saanud Østre Landsret'i otsustatud eelotsusetaotluse kohtuasjas v. Miljøstyrelsen, mis saabus kohtukantseleisse.

Østre Landsret küsib Euroopa Kohtult eelotsust järgmistes küsimustes:

1) Kas nõukogu 1. veebruari 1993. aasta määruse nr 259/93, (¹) mis puudutab jäätmesaadetiste järelevalvet ja kontrolli Euroopa Ühendusse sisseveo ning ühendusest väljaveo korral, artikli 2 punkti g alapunktis ii kasutatud väljendit "kui see pole võimalik" tuleb mõista nii, et litsentseeritud koguja ei tohi automaatselt olla teataja, kes teatab jäätmete ekspordist nende taaskasutamise eesmärgil?

Jaatava vastuse korral palutakse kohtul täpsustada, milliste kriteeriumide põhjal võib litsentseeritud koguja olla teataja,

kes teatab jäätmete ekspordist nende taaskasutamise eesmärgil.

Kas kriteeriumiks võib olla see, et jäätmete tekitaja ei ole tuntud, või siis see, et jäätmetekitajate arvu silmas pidades on nende tekitatud jäätmekogus nii väike, et ei oleks mõistlik, kui nad teataksid jäätmete ekspordist individuaalselt?

2) Kas määruse nr 259/93 artikli 7 lõige 2 koostoimes artikli 4 punkti a esimese ja teise lõiguga lubavad lähtekoha pädevatel ametiasutustel keelduda loa andmisest jäätmete ekspordiks nende taaskasutamise eesmärgil, kui teatajalt puudub teave selle kohta, et sihtkohas käideldakse nimetatud jäätmed viisil, mis keskkonnaohutusele on samaväärne lähtekoha õigusaktidega kehtestatud nõuetega?

3) Kas määruse nr 259/93 artikli 6 lõike 5 esimest taanet tuleb mõista nii, et see tähendab, et jäätmete koostist puudutav teatamiskohustus on täidetud, kui teataja teeb teatavaks jäätmete liigi, näiteks "elektrikoostude jäätmed ja elektroonikaseadmete jäägid"?

4) Kas määruse nr 259/93 artikli 7 lõikeid 1 ja 2 tuleb tõlgendada selliselt, et artikli 7 lõikes 2 nimetatud tähtaeg hakkab kulgema arvates lähtekoha pädevate ametiasutuste poolt vastuvõtukviitungi väljasaatmisest, hoolimata sellest, et nad ei ole saanud kogu teavet, mis on ette nähtud artikli 6 lõikega 5?

Eitava vastuse korral, milline teave peab olema teatele lisatud, et artikli 7 lõikes 2 ettenähtud 30-päevane tähtaeg hakkaks kulgema?

Kas nimetatud 30-päevase tähtaja möödumise õiguslikuks tagajärjeks on see, et pädevad ametiasutused ei saa enam esitada vastuväiteid ega nõuda täiendavat teavet?

(¹) Nõukogu 1. veebruari 1993. aasta määrus (EMÜ) nr 259/93 jäätmesaadetiste järelevalve ja kontrolli kohta Euroopa Ühenduses, ühendusse sisseveo ning ühendusest väljaveo korral (EÜT L, lk 1).